

LBRIS

We know
books

Dan Puric

Lacrima iubirii

Compania Dan Puric
București, 2025

Cuprins

O LUME NOUĂ? ...Lasă-i să rămână nisip!	5
...Lasă-i să rămână nisip!.....	7
Scrisoare către Dumnezeu	11
SĂ NU TE SPERII!.....	15
Să nu te sperii!	17
POVEȘTILE	19
Adevărata putere a iubirii	21
Cum a ajuns sufletul nemuritor	27
Licuriciul îndrăgostit	31
Coadă dracului	36
<i>Așa se pare că a fost...</i> ÎNCEPUTUL.....	41
Nașterea Evei	43
<i>Apoi au urmat, evident...</i> CONSECINȚELE	45
Autoritatea femeii	47
Și acum autoritatea bărbatului	49
Stâlpul buclucaș	52
Ispita	55
Libidoul.....	57
Eros.....	59
<i>Și apoi a urmat...</i> VIAȚA.....	63
O vezi?.....	65
Atunci am înțeles	67
Femeia l-a văzut pe cel care a VĂZUT-O	70
Domnișoara Simona și generalul.....	73
Da, tot ea... domnișoara Simona.....	79
PRĂPASTIA CARE NE DESPARTE.....	89
Lasă-i în pace!.....	91

Nevoia de dragoste	95
Mirosul dragostei.....	98
Dragostea JERTFĂ	103
A murit iubind	105
Prăpastia care ne salvează	110
Focul nestins.....	114
Să știe și el.....	117
Timpul înfrânt	118
Nu noi, ci... ele	119
Călcâiul fermecat	122
Iubirea unei vieți.....	124
Cei nedespărțiți.....	125
Nu pot s-o uit!.....	127
Ceva mai puternic decât lumea de azi	131
DRAGOSTEA MAMEI	135
Legea inimii	137
Dragostea mamei.....	140
Rugăciune pentru mama.....	143
Mama	145
Timpul dragostei.....	153
SPERIETOAREA	157
Laboranții	159
Corbul	170
Îndrăgostitul absolut	178
Sufletul îndrăgostit	180
Strigătele iubirii	190
Oameni-lacrimă	194
Sufletul de poet	196
Cine va putea să-i despartă?	199
Arcușul lumii și vioara dorului	202
Sărutul infinitului	205
Iubirea cea adevărată.....	206
Marea răsturnare	211

L-au răstignit!	220
L-au răstignit pe El, nu însă și PUTEREA iubirii Lui.....	225
Adevărul Crucii	226
Setea lui Hristos.....	227
Setea noastră... de Hristos	228
Darul lui Iisus	229
Lacrima iubirii	231

...Lasă-i să rămână nisip!

Ce poți să faci?... Să strigi din răputeri deasupra oceanului de surzi supraviețuitori?... Asta poți s-o faci!... Fă-o!... Dar este inutil!...

Căci, iată, se poartă-n VALEA DISPERĂRII, gândirea scurtă, de moment, bunul meu prieten!

Se vând la prețuri de nimic, în PIAȚA DESFRÂULUI legalizat ca sfântă virtute, ochelari cu privire de aproape, ce nu lasă sufletul să se odihnească, nicidecum, în vreo AMINTIRE!

Privește IUBIREA, cum aleargă desculță prin fața ușilor închise, nemaigăsind niciun suflet pe care să-și poată odihni capul frânt de atâta oboseală!

Nu vor mai fi INTIMITĂȚI, bunul meu prieten, și uscate vieți personale, aruncate cinic pe taraba sinistră a MARIII PIEȚE de DATE PERSONALE!

Și de aceea ține minte: nimeni din lumea asta „nouă” nu va lăsa în urmă-i vreo AMINTIRE vie, ci doar o dâră DIGITALĂ! O umbră de suflet mort!

Omul de azi, bunul meu prieten, o cârpă a evenimentelor înghesuite murdar, în clipa unei zile!

Privește-l cum se usucă, neiubind și nemaifiind iubit de nimeni!

La orizontul pustiei sufletești, se ridică nisipul rece și necruțător al mării SINGURĂTĂȚI! Prin el, ghicești UMBRE, nu OAMENI!

Caravane tăcute de triste holograme și de cumplite avataruri!

Popoare întregi și nesfârșite de AMPRENTE DIGITALE și nu de oameni!

Așa vom fi!

Sunt furibunzi!... N-au reușit să învingă CREATORUL și de aceea, vor să ucidă acum CREAȚIA!

N-au reușit să-L smulgă pe Bunul Dumnezeu, din inima omului și de aceea vor acum să-l smulgă pe bietul om din brațele Lui!

Ni se discută viața, în simple eprubete de laborator și nicidecum nu mai doresc s-o lase în suprema TAINĂ a ei de a fi!

Fără scrupule, cinic și criminal, ruinând totul în calea ei, vine această lume!

Perverse, impenetrabile și de data aceasta letale dictaturi!

Instinctul de FIARĂ, bunul meu prieten!... Instinctul de FIARĂ demonică, a celor fără de Dumnezeu, le-a rafinat cumplita obsesie de a controla absolut, destinul semenilor lor!

Dușmanul invizibil și-a început ultimul asalt!

Dar tu, pe cei ce se supun fără să lupte să nu-i compătimesti!... Își merită SOARTA!...

Respiră-ți porția de aer sufleteș pe care o mai ai și lasă-i pe toți aceștia să-și plătească scumpul și tragicul TRIBUT al vânzării lor sufletești.

O simplă ploaie în deșert nu naște NIMIC, bunul meu prieten!

N-au vrut să fie FLORI!...

Atunci, lasă-i să fie NISIP!...

Motto:

„Omul ca iarba;

*Zilele lui: ca floarea câmpului, așa va
înflori!*

Adusu-și-a aminte că țărână suntem.”

Scrisoare către Dumnezeu

Îți scriu, Doamne, de pe marginea vieții! Îți scriu, Doamne, căci simt viața ca pe o bucată de lut, ce se fărâmă încet, încet, într-o apă tăcută, care nu știe decât să meargă la vale. Îți scriu, Doamne, nu ca să-ți cer ceva, căci mi-ai dăruit atâtea și o fi și CERUL, plin de infinite și disperate rugăminți!

Și mai știi, Doamne, că nu există niciun POȘTAȘ pe lumea asta, care să-ȚI aducă scrisoarea mea, dar în același timp știi și simt că fiecare gând al meu este de mult în inima Ta!

Îți scriu, Doamne, ca să știi că eu exist cu adevărat doar atunci când cred în TINE! În rest, parcă dorm fără vise.

Cred, Doamne, pentru că eu Te-am văzut! Dar nu cu ochii cei din afară, ci cu cei de dinăuntru! Așa Te-am văzut eu, Doamne, în momentele mele de bucurie, de fericire, ca pe o LUMINĂ! Dar mai ales Doamne, Te-am văzut în momentele mele de mare deznădejde!... ATUNCI, Doamne!... ATUNCI, Te-am

văzut cel mai bine și cel mai aproape de mine! Te-am simțit ca pe un SĂRUT! Ca pe un SĂRUT ce mi-l dădeai în taină! Îl simțeam pe inimă și ea suspina în tăcere, de fericire că cineva o înțelege și o mângâie. Iar cușca durerii ce-mi ținuse prizonieră inima, până atunci, își deschidea acum singură porțile. Cumplitele lanțuri, cătușe și lacăte se topeau neputincioase în fața IUBIRII, SĂRUTULUI Tău!

Așa Te-am văzut eu, Doamne, cu ochii inimii mele descătușate. Căci cu ochii mei, din afară, mă vedeam, Doamne, mergând în propria-mi viață doar cu ochii în jos. Așa mergeam, doar cu ochii în jos, neștiind, Doamne, că astfel Tu mă învățați să mă ROG! Îmi număram în închisoarea gândurilor mele pașii TRISTEȚII, neștiind că din sămânța durerii lor creștea în urma mea FLOAREA neasemuită a iubirii Tale!

Și nu știi de ce, dar poate de aceea am simțit nevoia pentru prima oară să ridic ochii spre CER! Și i-am ridicat, Doamne, și un infinit de iubire am simțit că se revărsa asupra mea. Și-abia atunci, Doamne, am simțit cu toată ființa și am văzut cu ochii cei dinăuntru cum toate durerile sufletului meu și-au întins aripile și-au zburat care încotro către CERUL acela senin, pierzându-se rând pe rând în acel infinit de iubire.

Ce păsări tăcute erau, Doamne, suferințele mele în zbor către TINE! Una nu și-a mai întors capul către cuibul lor însângerat de atâtea nedrepte suferințe.

Și de aceea îți scriu ACUM, când simt că fiecare zi mi se topește în palmă ca un fulg de nea, ce niciodată nu va mai ajunge bulgăr de zăpadă.

Îți scriu, ca să-ți mulțumesc pentru toate acestea și, când va veni CLIPA, atât Te rog, Doamne, să nu-mi iei FULGUL meu de NEA din palmă, și nici CERUL din privire!

SĂ NU TE SPERII!

Motto:

*„Învață să-ți porți Crucea, nu s-o târăști,
și atunci vei cunoaște Dragostea Lui!”*

Să nu te sperii!

- Să nu te sperii!..., am auzit brusc din înaltul cerului o voce.

Era un lăstun care venea în picaj, cu o viteză uluitoare.

- Sunt MESAGERUL!..., striga el fericit. Sunt MESAGERUL celor de sus!... Și ei mi-au spus să-ți zic: „SĂ NU TE SPERII!”. Ce vezi în jurul tău acum, sunt simple zmeie de hârtie!... Or să dispară la prima ploaie! La prima ploaie de LACRIMI, atunci când lumea va PLÂNGE cu adevărat!, îmi striga el, făcând în viteză un arc de cerc pe cerul albastru senin de vară. Apoi, coborând spre mine, cu aripile întinse ca o săgeată trasă de ETERNITATE în inima unui TIMP PIERDUT, îmi spuse din toate puterile: „Ploaia aceea va fi apa curată a IUBIRII!... Nu!... Nu te speria căci IUBIREA înseamnă infinitul de neînving al omului! Fiecare lacrimă vărsată din iubire este o treaptă spre NEMURIRE!...”

L-am văzut apoi cum se-nalță din nou spre înălțul cerului de unde venise, strigându-mi parcă cu ultimele puteri:

- POVEȘTEȘTE mai departe omului istoria IUBIRII! Și nu te teme dacă oamenii nu te vor plăti pentru asta. Căci, ce nu plătește omul, RĂSPĂTEȘTE CERUL! Apoi dispăru, înghițit, parcă, de infinitul albastru al acelu senin de vară.

Îmi murmuram în gând, ca pe o rugăciune: „Povestește!... Nu te opri!... Lasă iubirea să vorbească prin tine TOATĂ iubirea!... Cea a îndrăgostiților, cea a soților, a părinților și a copiilor, cea a martirilor și a sfinților. Tot ce știi, tot ce trece prin tine acum, în timpurile astea neliniștite și oarbe! Povestește!... Căci un om, un neam fără poveste, nu lasă urme sufletești pe cer. Nu-i pomenit de nimeni!...” Apoi am ridicat ochii spre cer. Era limpede și-l simțeam ca pe un infinit ce mă atrăgea. Am simțit ceva cald pe frunte, ca un strop de ploaie de vară. Am apropiat mâna să-l șterg.

- NU!... Să nu-l ștergi!, am auzit o voce caldă lăuntrică ce-mi vorbea din inimă, nu din cer. Nu e un strop de ploaie, E LACRIMA MEA!... Să nu mă uiți în poveștile tale, căci nici Eu NICIO CLIPĂ nu v-am uitat pre voi!... Pre TOȚI.

POVEȘTILE

Și atunci am început să povestesc că și Dragostea, la fel ca și omul, are o POVEȘTE. Iar când cele două se întrepătrund și devin una, abia atunci simțim cu adevărat TAINA vieții.